

Oláh András

## eltévesztettek

a pusztítás erős:  
egymást marcangoljuk  
füstpárás kocsmapultok gyógyítanak  
füledbe simítom a szavakat  
„félreértettél” — motyogod zavartan  
szoknyád alá rejtve az eltépett bugyit  
pedig dehogy... csak eltévesztettek

## földcsuszamlás

**1. arcunkat**

túl sok kacat gyűlt össze bennünk  
arcunkat szétrágtá a múlt:  
tovább lapoztalak hát hogy egy kölcsön-életben  
egyszer majd tükröd lehessenek

**2. fönn volt a nap**

valahogy megnőtt bennem a rosszhiszeműség  
mióta csaló életemmel egyenrangú lettél  
s bár már fönn volt a nap  
te a rideg éjszakában rekedtél

**3. rátenyereltél**

rátenyereltél álmaidra  
közénk ült az átkos bizonytalanság  
földre tepert a megszokás  
s rozsdás fű nőtte be a hangodat

**4. tartozom neked**

odáig mégsem juthatunk hogy összetépjelek  
gyáva lélekkel vislek hát tovább:  
a halálig tartozom neked  
s belőlem többé kimosni sem lehet

## a lift

s akkor a liftből kiszáll a nő  
a folyosó tompa fénye  
halványítja ugyan a kontúrokat  
de idomait gyakorlott szemem  
nyomban föltérképezi  
szemérmetlenül utánafordulok  
a látvány több mint gusztusos  
a lift nyitott ajtóval várja  
hogyan szálljak — nehéz szívvel teszem —  
sose láttam még itt ezt a nőt  
csalódott vagyok: észre sem vett  
a karcsú test figyelme  
a névtáblákra összpontosul  
lépte lassul  
a földszintet jelző gombot  
nyomom s az ajtó záródik épp  
mikor látom: a folyosó végén  
megáll a lány: haját s ruháját  
igazítja — s bekopog hozzám

## A rajt pillanata

A pincelakások csatornaszemeiből  
az utcák medrébe könnyező  
ciha- és dohszagban  
meztelen, véznafehér lábszárak,  
és poroslapos bicikliabroncsok  
gázolnak térdig, tengelyig:  
mostod túje egy újabb háromnapos év lemezének  
két évszaka között serceg.

Szűkülő köreid egyetlen spirálkarján  
ezt a jelent követik  
eseményhorizontod felé hányódva,  
hogy homokóra-szorosán túl  
realitásod és díszletei  
végre is elhagyhassák itteni tekintetedet,  
visszaforduljanak,  
s jöttödíg hátrálva múltadban  
kioltsák emléket  
az addig járt tájaknak.

Fölnevelő valóságod,  
az anyagi illúzió  
akkortól nem háborgathat.

Dukay Nagy Ádám

## Kezdesz élni

A magasföldszinti szoba sarkában  
folyton virrasztó rádióból  
egy el-eltűnődő sztenderd,  
talán a Hulló levelek  
vibrafon- és tangóharmonika-szólói,  
a körfolyosóról nevetve billegő hölgyek,  
és remekül öltözött, becsipett uracskák  
alkonyatcsevelyre pereg majd rád,  
s az égbolton egy galaxis forog,  
egy másik világ kövekkel rakott kereke —

de ma még nem,  
még nem emlékszel ma erre.

Még nem tudod,  
milyen gyengéden ölelik majd  
annak a rendszernek karjai  
szakadozott mahagóni-felhőidet —  
azt a játékosságot,  
ahogyan akkor társalognak  
az amúgy töprengő hangszerek:  
nem hallod még,  
s nem, amint orgonapontjaik  
kézen fogva repülnek kicsit  
minden gangról lehulló kacajjal —

ma még csak arra emlékszel,  
hogyan mindebből semmit  
nem viszel magaddal.